

Inzicht in de wereld van creditcards

Maatschappelijk Overleg Betalingsverkeer

Oktober 2010

Inhoud

Voorwoord

1. Het ontstaan van de creditcard

2. Productkenmerken

- 2.1. Wat is een creditcard?
- 2.2. Gebruiksmogelijkheden
 - 2.2.1 Kaarthouders
 - 2.2.2 Acceptanten
- 2.3. Productvoorwaarden en kosten
 - 2.3.1 Kaarthouders
 - 2.3.2 Acceptanten
- 2.4. Soorten creditcards
 - 2.4.1 Travel & Entertainment cards
 - 2.4.2 Bankcards
 - 2.4.3 Co-branding en affinity cards
 - 2.4.4 Zakenkaarten
 - 2.4.5 Private label cards
 - 2.4.6 Tankpassen
- 2.5. Verschillen met pinpas

3. Marktpartijen

- 3.1 Merkeigenaren en Associates
- 3.2 De afnemers: kaarthouders en acceptanten
- 3.3 De aanbieders: issuers en acquirers
 - 3.3.1 Issuers
 - 3.3.2 Acquirers
- 3.4 Processors en Payment Service Providers
- 3.5 Prijsstructuur

4. De routing van een creditcardbetaling

- 4.1 Betaalsituaties
 - 4.1.1 'Card present' transacties
 - 4.1.2 'Card-not-present' transacties (CNP)
- 4.2 Fases transactie
 - 4.2.1 Authenticatie
 - 4.2.2 Autorisatie
 - 4.2.3 Verwerking (clearing & settlement')

5. Creditcardfraude

- 5.1. Verlies/diefstal ('lost/stolen creditcards')
- 5.2 Niet ontvangen creditcards 'never received / intercepted'
- 5.3. Valse aanvragen
- 5.4 Valse creditcards
- 5.5 Card-not-present' (CNP)

6. Liability shift

- 6.1 Card present
- 6.2 Card Not Present

7. Ontwikkelingen

Verklarende woordenlijst

Voorwoord

Veel mensen hebben een creditcard. We betalen ermee in binnen- en buitenland en krijgen maandelijks de afschriften binnen. Maar hoe werkt zo'n creditcardbetaling eigenlijk? Welke soorten kaarten zijn er en wat is nu een 'acquirer' en een 'issuer'? In het Maatschappelijk Overleg Betalingsverkeer zijn deze vragen regelmatig aan de orde. Hierbij is gebleken dat behoefte bestaat aan een heldere Nederlandse beschrijving van de wereld van de creditcards. Om daarin te voorzien is voorliggende tekst gemaakt, die het resultaat is van een intensieve informatie-uitwisseling met aanbieders en gebruikers. Dit document is vooral bedoeld voor niet in het betalingsverkeer ingewijde personen en partijen, zoals consumenten, bedrijven die creditcards accepteren, beleidsmakers en politici.

Na een korte inleiding over de geschiedenis, volgt een beschrijving van de kenmerken van de creditcard, van de belangrijkste marktspelers en van de prijsstructuur. Vervolgens wordt beschreven hoe een transactie met een creditcard wordt verwerkt, met aandacht voor verschillende betaalsituaties. Hierna wordt een overzicht gegeven van de fraudemogelijkheden in die situaties. Ten slotte volgt een korte uiteenzetting over ontwikkelingen die van invloed zullen zijn op de markt voor creditcards. In de bijlage is een verklarende woordenlijst opgenomen met de meest voorkomende termen in de wondere wereld van de creditcards.

1. Het ontstaan van de creditcard

De eerste creditcard ontstond in de VS in reactie op de behoefte van de zakenmensen Bloomingdale en McNamara om op een eenvoudige manier zonder cash te kunnen betalen. Hiertoe richtten zij in 1950 **Diners Club** op, die de Diners Club card uitgaf waarmee kaarthouders bij 27 restaurants in New York konden betalen. Het oertype kende geen kredietfaciliteiten. Het succes van Diners Club inspireerde in 1958 **American Express** tot uitgifte van de Green Card en Bank of America tot de uitgifte van de BankAmericard, die later in 1976 werd omgedoopt tot **Visa**. Visa Europe is nog steeds een ‘membership organisation’ en niet beursgenoteerd, maar alle andere Visa regio’s zijn onder de naam Visa Inc. sinds maart 2008 beursgenoteerd. In 1966 vormde een aantal banken de Interbank Card Association, waaruit uiteindelijk in 1979 **MasterCard** is voortgekomen. In 2002 zijn MasterCard en Europay International gefuseerd, waarbij tevens de organisatievorm werd gewijzigd in een naamloze vennootschap (sinds 2006 worden er aandelen MasterCard Inc. verhandeld op de New York Stock Exchange). Naast de vier genoemde zijn er nog creditcardmaatschappijen die creditcards uitgeven met een mindere globale dekking, met name JCB, Discover en CUP.

Nederland is nooit een echt creditcardland geweest onder meer vanwege het goed ontwikkelde girale betalingsverkeer. Lange tijd waren Diners en American Express de marktleiders die een selecte groep van welgestelde klanten bedienden met zogeheten ‘Travel and Entertainment Cards’. Pas in 1980 besloten de Nederlandse banken zich meer met creditcards te gaan bezighouden en kochten zij de aandelen van Eurocard Nederland B.V., de licentiegever van het toenmalige Europese merk Eurocard, eigendom van Eurocard International (later Europay International). Ook de Nederlandse banken legden zich hiermee toe op het uitgeven van ‘T&Ecards’ (met name de merken VISA en MasterCard). Begin jaren ‘80 waren er nog geen 200.000 creditcards in omloop. De doorbraak kwam pas in 1988 met de opkomst van klantenkaarten en met de overname van de Visa-activiteiten van Bank of America in Nederland door VSB Bank, die voor een breed publiek creditcards ging uitgeven. In reactie hierop zijn de banken een relatief goedkope Eurocard voor een breed publiek gaan uitgeven. In 1994 werd Eurocard Nederland onderdeel van Interpay, dat de creditcardactiviteiten in 2004 heeft overgedragen aan dochterbedrijf PaySquare. Het merk Eurocard was toen al vervangen door MasterCard, als gevolg van de fusie in 2002 tussen MasterCard en Europay. PaySquare geeft tegenwoordig naast MasterCards ook Visa cards uit. Dit zelfde geldt voor International Card Services BV, onderdeel van Fortis Bank. In 2010 zijn er in Nederland ongeveer 6 miljoen creditcards in omloop.

2. Productkenmerken

2.1. Wat is een creditcard?

Een creditcard is een plastic kaartje waarmee de houder toegang heeft tot een bepaalde bestedingsruimte voor aankopen of geldopnames bij bedrijven die de creditcard accepteren. Die bestedingsruimte wordt niet bepaald door een actueel saldo op een bankrekening, maar wordt bij uitgifte vastgesteld door de creditcarduitgevende instelling, meestal een bank. De creditcard vermeldt echter niet een gewoon bankrekeningnummer, maar een eigen 15- of 16cijferig creditcardnummer.

Belangrijk kenmerk voor de kaarthouder is dat de kaartuitgever de transacties pas incasseert na afloop van de periode waarvoor de bestedingsruimte is vastgesteld. Zo verkrijgt een soort uitstel van betaling. Van krediet is pas echt sprake als de kaarthouder aan het einde van **die** periode slechts een deel betaalt en er voor het openstaande bedrag een kredietlijn met rentebetaling gaat lopen. Lang niet alle creditcards bieden kredietfaciliteiten. Een creditcard zonder directe kredietfaciliteiten wordt in de Angelsaksische landen een ‘charge card’ of ook wel ‘delayed debit card’ genoemd. Een creditcard met doorlopende kredietmogelijkheden noemt men wel een ‘revolving credit card’. Dat onderscheid maken we in het Nederlandse spraakgebruik niet. Dergelijke termen zijn ook niet gemakkelijk te vertalen. Bovendien is de internationale voertaal rond de afwikkeling van creditcardtransacties Engels, omdat er in veel gevallen buitenlandse kaarthouders en - uitgevers bij betrokken zijn. Hierna zullen we waar mogelijk en nuttig de Nederlandse én de Engelse terminologie gebruiken.

2.2 Gebruiksmogelijkheden

2.2.1 Kaarthouders (‘card holders’)

De creditcard biedt de houder wereldwijd ‘cashless’ gemak in vele betaalsituaties. In de hele wereld zijn er ruim 28 miljoen bedrijven die de meest populaire merken VISA en MasterCard accepteren. Voor betalingen in winkels, voor kasopnames bij geldautomaten, maar ook voor betalingen op afstand op internet, via telefoon of via de post (in zogeheten ‘card-not-present’ situaties). Voor betalingen ‘over de toonbank’ (‘card-present-situatie’) is er het mogelijke gemak van impulsaankopen en de hogere veiligheid omdat kaarthouders met minder cash op zak kunnen volstaan. Bovendien is er in het buitenland het gemak dat geen valuta-omwisseling nodig is. De kredietlijnen en het uitstel van betaling maakt de creditcard ook tot een instrument van het cash management van de houder. Andere gebruiksmogelijkheden zijn (‘off-line’) betalingen van kleine bedragen in bijvoorbeeld parkeer- en tolautomaten, gegarandeerde hotelreserveringen, borgstelling bij autoverhuur en verzekeringsfaciliteiten.

2.2.2 Acceptanten ('merchants')

Bedrijven die creditcards van een bepaald merk accepteren bieden in principe hetzelfde betaalgemak aan alle houders van creditcards van dat merk waar ook ter wereld. In de hele wereld zijn ruim 2 miljard creditcards van de twee grote merken (samen) in omloop, waarvan circa 6 miljoen in Nederland. Acceptatie van creditcards werkt nog al eens omzetverhogend omdat Nederlandse én buitenlandse klanten eerder grote aankopen doen. Bovendien zijn betalingen met creditcards veiliger dan contante betalingen (minder contant geld in de kassa). Verder zijn deze betalingen gegarandeerd in de eigen valuta, mits aan alle controlevereisten voldaan is. Die garantie bestaat voor acceptanten ook bij hotelreserveringen en borgstellingen e.d.

2.3 Productvoorwaarden en kosten

2.3.1 Kaarthouders

Om een contract met een creditcarduitgevende instelling ('de issuer') af te kunnen sluiten, moet de aanvrager meestal voldoen aan een minimuminkomenseis, die verschilt per marktsegment. Bij het aangaan van het contract gaan de kaarthouders voor het gebruik van creditcards akkoord met de Algemene Voorwaarden. Hierin worden de rechten en plichten van kaarthouder en -uitgever geregeld, onder meer rondom de gebruiksmogelijkheden, de aansprakelijkheid bij verlies, diefstal, misbruik en vervalsing, en de procedures bij betwiste transacties en die voor het melden van verlies & diefstal. Meestal wordt bij het aangaan van de overeenkomst ook de wijze van betaling (acceptgiro of machtiging, de bestedingslimiet, en het te belasten bankrekeningnummer van de kaarthouder vastgelegd. Kiest de kaarthouder doorlopend voor gespreid betalen, dan is een aanvullende kredietovereenkomst vereist. Ingeval van een verzoek om kredietfaciliteiten voert de issuer een toetsing uit op de kredietwaardigheid van de potentiële klant en meldt het gebruik van de kredietfaciliteiten bij het Bureau Kredietregistratie (BKR) te Tiel.

De kosten voor kaarthouders bestaan meestal uit een jaarlijkse kaartbijdrage en uit eventuele transactiekosten van het opnemen van contant geld in binnen- en buitenland. De kaartbijdrage (en ook de inkomenseis) is in de regel hoger naarmate meer faciliteiten (vaak geclassificeerd als Classic, Business, Gold of Platinum) en een hogere bestedingslimiet wordt geboden.

2.3.2 Acceptanten

Bedrijven sluiten voor het accepteren en verwerken van creditcardtransacties een contract met een financiële instelling (de 'acquirer'). Dit kan een bank zijn, maar ook een andere – meestal aan een bank gerelateerde - instelling. Acceptanten gaan hierbij akkoord met de (specifieke) productvoorwaarden en de Algemene Voorwaarden van de acquirer. Hierin worden zaken geregeld, als werkwijze bij kaartacceptatie, voorwaarden voor gegarandeerde betaling, financiële voorwaarden en de aansprakelijkheid. Zowel de acquirer als de acceptant kan de verwerking van de betaling nog via een derde partij leiden ('processor'). De kosten voor acceptanten bestaan

vooral uit de provisie, meestal een percentage van het transactiebedrag. De hoogte van dat percentage kan variëren met de omzet, met de snelheid waarmee de ondernemer de betalingen bijboekt wil hebben, maar kan ook afhankelijk zijn van of er handmatig of elektronisch wordt verwerkt, of de creditcard tijdens de transactie aanwezig is en of een ondernemer over een EMVterminal beschikt (zie ook 6.) Ook zijn er verschillen per branche mogelijk.

2.4 Soorten creditcards

2.4.1 Travel & Entertainment cards

Lange tijd waren creditcards vooral beschikbaar voor de hogere marktsegmenten en werden ze voornamelijk uitgegeven aan (luxe) reizigers en zakenlieden, die ze vooral gebruikten voor Travel & Entertainment (T&E). T&E cards kennen in de regel geen kredietmogelijkheden, maar wel relatief hoge bestedingslimieten. Nog altijd is het aantal acceptatiepunten (acceptatiegraad) in deze sectoren groot, maar tegenwoordig worden creditcards in veel meer sectoren en ook in meer uiteenlopende betaalsituaties gebruikt.

2.4.2 Bankcards

De Nederlandse banken gaven aanvankelijk vooral T&E cards van de merken ('brands') MasterCard en Visa uit met daarop uitsluitend het logo van een creditcardmaatschappij. Pas eind jaren '80 brengen zij ook creditcards met het eigen banklogo uit (en met verrekening via de eigen betaalrekeningen). Door lagere jaarbijdragen en lagere inkomenseisen, brachten deze bankcards de creditcard (als charge card) in het bereik van een breder publiek. Tegenwoordig is een creditcard vaak onderdeel van aan de betaalrekening gekoppelde totaalpakketten van banken. Meer en meer bieden de bankcards ook kredietmogelijkheden.

2.4.3 Co-branding en affinity cards

'Co-branded' creditcards worden uitgegeven in samenwerking met een niet-financiële instelling, die hieraan een eigen identiteit geeft (bijvoorbeeld de ANWB Visa creditcard, en de Frequent Flyer card van American Express en KLM). Heeft de samenwerking een minder commercieel doel, dan spreken we ook wel van 'affinity cards'. Voorbeelden zijn de Visa Panda card (uitgegeven door het Wereld Natuur Fonds en International Card Services) en de Rode Kruis MasterCard (uitgegeven door het Rode Kruis en PaySquare).

2.4.4 Zakenkaarten

Zakenkaarten zijn specifieke creditcards die uitgegeven worden aan medewerkers van een organisatie om zakelijke uitgaven te doen. Om de uitgaven van de kaarthouder voor de organisatie overzichtelijk te houden en te controleren sluit de issuer de contracten af met de

organisatie waar de kaarthouder werkzaam is. Die betaalt ook de rekeningen. In de regel zitten er geen kredietfaciliteiten op deze creditcards.

2.4.5 Private label cards

Private label cards zijn kaarten die (niet-financiële) bedrijven in eigen beheer uitgeven, met een eigen logo, dus zonder een label van een creditcardmaatschappij. We spreken ook wel van klantenkaarten. De verwerking ligt bijvoorbeeld wel bij een creditcardmaatschappij of winkelketen (zoals Comfort card). De acceptatie is meestal beperkt tot een groep van specifieke winkels of tot een keten van het kaartuitgevende bedrijf. Deze kaarten bieden vaak ook kredietmogelijkheden. Een voorbeeld is de Klantenkaart van V&D.

2.4.6 Tankpassen

Tankpassen zijn passen die worden uitgegeven door maatschappijen gerelateerd aan de benzinebranche (b.v. Shell, Esso, DKV, Multi Tank Card, en MKBondernemers) en die vooral worden gebruikt voor de autorisatie en registratie van het tanken van brandstof door de berijders van lease auto's en vrachtwagens. De betaling van de getankte brandstof vindt periodiek plaats, veelal door de leasemaatschappij of de werkgever.

Het gebruik van deze tankpassen kan zijn beperkt tot één of enkele benzinemaatschappijen of tot uitsluitend gebruik in Nederland. In de Nederlandse markt zijn ongeveer 3 miljoen tankpassen in omloop.

2.5 Verschillen met pinpas

Het is gebruikelijk 'cards' in te delen naar het moment waarop de kaarthouder betaalt: 'pay later, now or before'. Een creditcard is van het 'pay later' type omdat de kaarthouder pas aan het einde van een periode zijn aankopen echt hoeft af te rekenen. Bij gebruik van een pinpas wordt de rekening direct belast. Een pinpas is een debitcard, van het 'pay now' type. Voor de acceptant geldt echter dat zijn rekening na een debitcardtransactie eerder wordt gecrediteerd dan na een transactie met een creditcard. Daarnaast kennen we kaarten in het betalingsverkeer waarbij de houder al wordt belast voordat hij een aankoop heeft gedaan, zoals bij de chipknip. Dergelijke kaarten van het 'pay before' type moeten eerst worden opgeladen of gekocht voordat ze kunnen worden gebruikt. Om die 'prepaid cards' te laden of kopen kan wel een debit- of creditcard worden gebruikt. Creditcardmaatschappijen en banken geven alle soorten kaarten uit. Visa Europe en MasterCard geven overigens zelf geen kaarten uit maar doen dit altijd via financiële instellingen. Schemes als American Express en Diners Club geven wel zelf kaarten uit. In Nederland zijn de meeste debitcards momenteel voorzien van twee merken: het binnenlandse merk PIN en het internationale merk Maestro (van MasterCard), waardoor deze debitcard ook in het buitenland is te gebruiken. Bovendien kunnen toonbankinstellingen in Nederland ook buitenlandse debitcards met dat merk accepteren. De verwachting is dat er binnenkort op de

Nederlandse markt ook debitcards in omloop komen met nog een ander merk: V Pay (van VISA). Het Nederlandse merk PIN zal in 2012 verdwenen zijn en zijn vervangen door internationale merken.

Bij het gebruik van creditcards bestaat de mogelijkheid bedragen te autoriseren zonder dat er een transactie tot stand hoeft te komen (bijvoorbeeld bij hotelreservering) of te betalen zonder dat er autorisatie plaatsvindt (bijvoorbeeld in parkeerautomaten). Dat kan bij de debitcard niet. Andere verschillen zijn gelegen in de acceptatiegraad en de bestedingsruimte. De meeste Nederlandse debitcards kennen momenteel een veel hogere acceptatiegraad in het binnenland (merk PIN) en veel lagere in het buitenland (merk Maestro) en in de regel een lagere bestedingsruimte (afhankelijk van de voeding van de rekening en de daglimiet). Daar staat tegenover dat de kosten van de debitcard voor de kaarthouders en acceptanten gemiddeld lager zijn. Voor de aanbieders kunnen de kosten van creditcards hoger zijn dan van debitcards als gevolg van diverse factoren. Zoals het hogere kredietrisico voor issuers van creditcards en de additionele functionaliteiten zoals productverzekering en garantie van betaling. Daarnaast gaat het vaak om internationale betalingen die over meerdere schakels moeten worden verwerkt. Bovendien zijn de veiligheidsrisico's van de creditcardtransacties hoger omdat soms geen pin maar een handtekening wordt gebruikt om de echtheid van de kaarthouder te controleren. Een ander verschil is nog dat ingeval van een debitcard na een geslaagde transactie de betaling gegarandeerd is, terwijl een geslaagde transactie met een creditcard onder strikte voorwaarden nog door de kaarthouder kan worden teruggedraaid. Hierdoor is de kaarthouder veelal beter beschermd, bij voorbeeld als de goederen niet worden afgeleverd.

3. Marktpartijen

Belangrijke spelers op de markt voor creditcards zijn de kaarthouders (consumenten en ook bedrijven) en de acceptanten (bedrijven) als afnemers, de banken en creditcardmaatschappijen als aanbieders en merkeigenaren, en de verwerkers van de creditcardtransacties ('processors').

3.1 Merkeigenaren en Associates

Wereldwijd kennen we de zeven creditcardmaatschappijen die de volgende merken creditcards uitgeven (in volgorde van omzet): Visa, MasterCard, American Express, JCB, Diners Club, Discover en China Union Pay. JCB richt zich vooral op het Verre Oosten (met een accent op Japan) en China Union Pay richt zich vooral op China: beide kaarten worden in Europa nauwelijks uitgegeven, maar wel in toenemende mate in Europa geaccepteerd. Discover richt zich vooral op de Amerikaanse markt en komt in Europa (nog) niet voor. Aan de laatste drie merken

zullen we verder geen aandacht besteden. De creditcardmaatschappijen worden ook wel als 'schemes' aangeduid.

In tegenstelling tot American Express en Diners Club zijn Visa en MasterCard slechts de eigenaren van het merk. Visa en MasterCard geven zelf geen creditcards uit en sluiten geen contracten met acceptanten. Dat doen de issuers en de acquirers. Hierdoor ontstaat bij gebruik van Visa en MasterCard het zogeheten vierpartijensysteem (kaarthouder, issuer, merchant, acquirer). Bij American Express en Diners Club is er sprake van een driepartijensysteem, daar zij zowel als issuer en acquirer optreden.

Visa en MasterCard zijn slechts licentieorganisaties, waarvan de merken gedeponeerd zijn. Visa International Service Association (Visa) en MasterCard International (MasterCard) zijn particulier gehouden organisaties, waarbij Visa Inc. beursgenoteerd is en Visa Europe eigendom is van rond de 5.000 Europese licentiehouders. MasterCard is ook beursgenoteerd. De licentiegevers Visa en MasterCard onderhouden het netwerk, doen aan productontwikkeling, zorgen voor de marketing van het merk, maken procedures en regels, faciliteren autorisaties en clearing en settlement services via een wereldwijd netwerk.

In Europa hebben zowel Visa als MasterCard bijna 5.000 leden. Het nemen van beslissingen is gedelegeerd aan een regionaal bestuursorgaan (b.v. voor Visa EU 'The Visa Europe Board'). Dit orgaan is onder meer verantwoordelijk voor de 'rules and regulations', toelating en roeyement van leden en het niveau van de onderlinge verrekeningen ('interchange fees'). Als er in een land geen bilaterale of specifieke multilaterale afspraken worden gemaakt tussen de Visa-leden, zal de interchange voor Visa transacties terugvallen op het standaardniveau. Voor creditcards van het merk MasterCard bepaalt MasterCard de binnenlandse interchange, die een EU-gemiddelde is. In Nederland zijn er voor creditcardbetalingen geen bilaterale afspraken gemaakt.

In totaal zijn er in de wereld meer dan 2 miljard creditcards in omloop en zijn er meer dan 28 miljoen acceptatieadressen in ongeveer 200 landen. Bij een groot aantal van die adressen kan men met meerdere merken terecht. American Express en Diners Club zijn met 65 respectievelijk 8,5 miljoen wereldwijd uitgegeven creditcards relatief kleine spelers, die zich vooral op het hoogste marktsegment richten. De merken MasterCard met 850 miljoen en VISA met ruim 1.3 miljard uitgegeven creditcards zijn de marktleiders. Ongeveer 85% van de wereldwijde omzet met creditcards gaat via Visa en MasterCard.

De naam van de instelling die een bepaald merk creditcard heeft uitgegeven staat meestal op de creditcard afgedrukt. De financiële instellingen in Nederland geven creditcards van verschillende merken uit.

3.2.1. De afnemers: kaarthouders en acceptanten

Zowel kaarthouders (betalers) als acceptanten (ontvangers) zijn afnemers (gebruikers) van de creditcarddienstverlening. Vergeleken met contant geld en de debitcard is het creditcardgebruik in Nederland laag. Nederlandse en buitenlandse kaarthouders samen deden in 2009 bijna 2 miljard betalingen met een debitcard, tegenover ongeveer 75 miljoen betalingen met een creditcard. Het aandeel van creditcards is ongeveer 1% van het totale aantal toonbankbetalingen, en is zelfs lager dan het aandeel van betalingen met klantenkaarten. Qua aantal domineert cash overigens de toonbankbetalingen. Nederlanders betalen in het buitenland vaker met een creditcard dan in het binnenland (in 2009 ± 58 versus ± 36 miljoen maal). Hieronder volgen nog kengetallen voor het perspectief op wereldschaal.

TABEL 1

Kengetallen 2009		
	Nederland	Wereld
Aantal creditcards	5,8 miljoen	2,9 miljard
Aantal acceptanten	100.000	28 miljoen
Aantal transacties	75 miljoen	40 triljard
Omzet	9 miljard euro	5,5 triljard euro

Bron: DNB

3.3 De aanbieders: issuers en acquirers

Analoog aan de twee typen gebruikers zijn er ook twee typen aanbieders actief om een creditcardtransactie mogelijk te maken: de 'issuer' (creditcarduitgever) en de 'acquirer' (die de betaaldata voor de acceptant verwerkt). Omdat kaarthouder en acceptant meestal niet bij dezelfde bank bankieren, zijn er vaak twee banken bij één transactie betrokken. De issuer is dus de bank van de kaarthouder en de acquirer die van de acceptant.

3.3.1 Issuers

Visa en MasterCard geven licenties uit waarbij Visa Europe een coöperatie is van alleen Europese banken en daarom eigendom van haar licentiehouders. Banken zijn veelal de houders van de Visa- en MasterCardlicenties. Via deze licentie geven zij creditcards uit aan hun klanten door die bij voorbeeld te koppelen aan een bankrekening. Banken kunnen ook klanten werven met het doel een creditcard en daarbij behorende kredietfaciliteit te verstrekken. De issuing activiteiten houden naast het uitgeven van creditcards, ook het verzenden van de rekeningoverzichten en het incasseren van de uitstaande saldi in. De licentiehouders zijn verantwoordelijk voor hun eigen verlies en winst. Via de licentie zijn zij wel gehouden om te voldoen aan de regelgeving zoals deze is gesteld door de creditcardmaatschappijen.

3.3.2 Acquirer

Acquiring omvat het afsluiten van contracten met bedrijven die de creditcard als betaalmiddel willen accepteren, als ook het verwerken van de transacties en het uitbetalen van de acceptanten. Ook de acquirer bezit als bank of financiële instelling een licentie. De issuing en acquiring activiteiten worden vaak door verschillende partijen uitgevoerd. In Nederland zijn van oudsher twee grote acquirers actief die zowel acquiringactiviteiten doen voor Visa als voor MasterCard: - European Merchant Services, eigendom van International Card Services en First Data, en - PaySquare, eigendom van Equens (het voormalige Interpay), die in Nederland de acceptatie en afwikkeling regelt van de volgende merken: MasterCard, Visa, JCB, CUP en American Express. Verder zijn met name B+S Card Service en Banksys (onderdeel van Atos Worldline) als acquirer actief op de Nederlandse markt. Daarnaast is er nog een groot aantal buitenlandse acquirers actief, die transacties verwerken ten behoeve van bijvoorbeeld luchtvaartmaatschappijen, hotelketens en autoverhuurbedrijven, die een wereldwijd contract voor transactieverwerking hebben.

3.4 Processors en Payment Service Providers

Ook zijn er gespecialiseerde instellingen actief die zich bezighouden met het verwerken van specifieke betaalinformatie (onderdelen van het betaaltraject): 'processors'. Zij verwerken betaalgegevens ten behoeve van acceptanten of banken en verzorgen ook managementinformatie. Zo is Equens momenteel de grote processor voor de pintransacties in Nederland. De Nederlandse banken hebben de verwerking van creditcardtransacties grotendeels uitbesteed aan buitenlandse verwerkers. Processors verzorgen ook loyaltyprogramma's voor hun klanten of verrichten de administratie van klantenkaarten. Een voorbeeld van een Nederlandse processor die zowel transacties met creditcard als met private label cards verwerkt is CCV (bij voorbeeld voor de benzinebranche).

Een speciale groep processors zijn de payment service providers (psp's) die zich toeleggen op de verwerking van e-commerce transacties. Voorbeelden zijn bedrijven als Bibit, Ogone en Paypal. PSP's verzorgen veelal de complete infrastructuur voor betalingen binnen e-commerce, waaronder de creditcardontvangsten voor de acceptanten.

3.5 Prijsstructuur

Het is op de internationale markt voor creditcards gebruikelijk in het transactietarief voor de acceptanten (de 'merchants services charge'), de vergoeding op te nemen die de acquirer per transactie aan de issuer betaalt, de interchange fee. Dit is een vergoeding voor de kosten van autorisatie, verwerking en voor het debiteurenrisico (de issuer int het verschuldigde bedrag later bij zijn klant en loopt het risico van non-betaling).

Er is veel wetenschappelijk en politiek debat over de meest efficiënte prijsstructuur in de cardsmarkt. Deze markt wordt in de economische literatuur wel aangeduid als een tweezijdige

markt, omdat bij één cardbetaling telkens twee aanbieders en twee afnemers zijn betrokken: aan de ene kant de issuer en de kaarthouder en aan de andere kant de acquirer en de kaartacceptant. Het is in een dergelijke markt gebruikelijk dat de meest prijsgevoelige kant, meestal de kaarthouder, geen of een relatief laag transactietarief betaalt, terwijl de minst prijsgevoelige kant, meestal de acceptant, een relatief hoog tarief betaalt. Ook de Nederlandse markt voor debitcards is een tweezijdige markt, met een nultarief voor de consument en een vast transactietarief voor de acceptant. Hier passen de issuers en acquirers bilaterale interchange fees toe. Daarnaast trachten beide partijen ieder hun eigen kosten te dekken (bijvoorbeeld uit rente-opbrengsten op de tegoeden die kaarthouders op hun betaalrekening aanhouden).te dekken (bijvoorbeeld uit rente-opbrengsten op de tegoeden die kaarthouders op hun betaalrekening aanhouden). Voor meer informatie over het fenomeen interchange fee verwijzen we naar een rapport van de Europese Commissie over concurrentie in de Europese markt voor betalingen met debit- en creditcards¹. Over dit onderwerp wordt door de Europese Commissie zowel met MasterCard als Visa Europe gesproken.

4. De routing van een creditcardbetaling

De verwerking van een creditcardbetaling is gecompliceerder dan die van de ‘gewone’ betalingen omdat de feitelijke betaling later plaatsvindt en de betaalketen uit meer schakels bestaat.

4.1 Betaalsituaties

Het maakt voor de routing van creditcardbetalingen, en de fraudemogelijkheden, uit of de creditcard al dan niet aanwezig is in de situatie waar de transactie tot stand komt.

4.1.1 ‘Card present’ transacties

In de toonbankomgeving zal de kaarthouder de creditcard ingeval van online transacties (met een directe verbinding tussen terminal en financiële instelling) veelal zelf met de magneetstrip door de betaalautomaat halen of de creditcard met chip in de betaalautomaat plaatsen. Er zijn ook onbemande betaalautomaten, die online transacties verwerken. Ingeval van een offline transactie plaatst de acceptant de creditcard in een ‘imprinter’ waarmee een afdruk van creditcard en transactie wordt gemaakt. In deze laatste situatie mag de acceptant de transactie tot een bepaald bedrag (‘floor limit’) zelfstandig afwerken, daarboven moet hij contact opnemen met de acquirer om autorisatie te vragen. De acquirer stelt de hoogte van de ‘floor limit’ vast, onder een aantal overwegingen zoals internationale regelgeving, wijze van acceptatie, soort merchant,

¹ ‘Report on the retail banking sector inquiry, Part B. Competition in the market for payment cards and payment systems’, European Commission, Directorate-General for Competition, 31 January 2007.

geografische vestiging en frauderisico. Contact met de creditcardmaatschappij kan geheel afwezig zijn in de situatie van onbemande automaten ('unattended terminals'), zoals bij voorbeeld voor betalen of zowel in- als uitrijden bij parkeerautomaten. Het gaat hier om kleine bedragen die offline zonder autorisatie worden verwerkt. Deze terminals zijn veelal voorzien van elektronische stoplijsten, waarop geblokkeerde creditcards staan vermeld.

4.1.2 'Card-not-present transacties' (CNP)

Doet de kaarthouder een transactie via het internet of via een 'mail order' of 'telephone order' (MOTO) dan vraagt de acceptant om het creditcardnummer, de 'Card Validation Code' (CVC) of 'Card Verification Value' (CVV) en de vervaldatum. Voor internettransacties bestaan ook veiliger controlemethoden onder de verzamelnaam 3-D Secure, waarbij via een elektronisch certificaat de echtheid van kaarthouder én acceptant (authenticatie) kan worden vastgesteld. Voorbeelden zijn Verified by Visa (VbV) en MasterCard SecureCode. In 2009 zullen de meeste creditcards in de Nederlandse markt voorzien worden van Verified by Visa of MasterCard SecureCode. Ook de meeste internetwinkels bieden Verified by Visa of MasterCard SecureCode aan.

4.2 Fases transactie

Een transactie komt tot stand tussen een kaarthouder en een acceptant en kent in principe drie fases: de authenticatie, de autorisatie en de verwerking.

4.2.1 Authenticatie

Authenticatie is er op gericht om de echtheid vast te stellen van de creditcard, van de kaarthouder en soms in CNPsituaties ook van de acceptant. Authenticatie van de creditcard vindt plaats door in een online situatie de gegevens uit de magneetstrip of de EMVchip te controleren. Verificatie van de kaarthouder vindt plaats door het controleren van de handtekening of van de pincode (bij gebruik in geldautomaten en gebruik van een EMVchip in een EMVgeschikte betaalterminal). Ook kan in bepaalde gevallen, vooral bij het gebruik van handtekening als verificatie, nog nadere identificatie plaats vinden door middel van bijvoorbeeld een paspoort. De handtekening wordt pas op de bon gezet als de transactie is geautoriseerd. Ter verificatie vergelijkt de acceptant die handtekening met die achterop de creditcard (of eventueel die in het paspoort) en voert ook nog enige veiligheidscontroles uit. Bij transacties met een creditcard waarbij gebruik is gemaakt van de pincode is geen handtekening nodig.

4.2.2 Autorisatie

Autorisatie is er op gericht de transactie goed- of af te keuren. Bij gebruik van betaalautomaten wordt de autorisatie automatisch aangevraagd door na lezing van de creditcardgegevens via EMVchip of magneetstrip en het intoetsen van het bedrag online verbinding te zoeken met de systemen van de creditcarduitgever. Die controleert op bestaanbaarheid van het creditcardnummer, eventuele blokkeringen, elektronische veiligheidskenmerken en op voldoende bestedingsruimte. Na autorisatie produceert de betaalautomaat een bon met doorslag of twee afzonderlijke bonnen, waarvan de kaarthouder er één moet tekenen indien de authenticatie zonder pincode plaatsvindt. De ander is bestemd voor de eigen administratie van de kaarthouder.

4.2.3 Verwerking (clearing & settlement)

Hierna biedt de processor (namens de bank van de acceptant) of de acquirer de transactie aan op het internationale netwerk ter verwerking en verrekening. Dit noemen we clearing & settlement. Dat is er op gericht dat de issuer de acquirer betaalt, die zorgt voor de creditering van de rekening van de acceptant. Meestal betaalt de acquirer de issuer ook een vergoeding voor de gemaakte kosten: de 'interchange fee'. Deze kan worden gezien als een vergoeding voor de kosten van autorisatie, verwerking, voorfinanciering en voor het debiteurenrisico. De issuer int het verschuldigde bedrag namelijk later bij zijn klant en loopt het risico van non-betaling, omdat het moment van betaling aan de bank van de acceptant soms ruim vóór het moment ligt van de debitering van de rekening van de kaarthouder.

5. Creditcardfraude

Het is internationaal gebruikelijk om de creditcardfraude in vijf groepen in te delen.

5.1 Verlies/diefstal ('lost/stolen creditcards')

Dit is een vorm van fraude, waarbij veelal de kaarthouder het slachtoffer is van zakkenrollerij en er vervolgens, vóór blokkering van de creditcard, on-line of off-line transacties plaatsvinden.

5.2 Niet ontvangen creditcards ('never received / intercepted')

De meeste issuers verzenden hun creditcards per post naar de kaarthouders. Het komt voor dat criminelen erin slagen creditcards te bemachtigen nog voor ze in het bezit van de desbetreffende kaarthouder komen.

5.3 Valse aanvragen

Identiteitsdiefstal komt in Nederland steeds vaker voor. Veelal wordt er informatie gehengeld uit brievenbussen of worden bij voorbeeld uit computersystemen bestanden 'gehacked'. Deze

gegevens worden gebruikt om een bestaande identiteit over te nemen of een nieuwe identiteit te creëren.

5.4 Valse creditcards ('counterfeit')

De meeste kaarten worden vervalst door magneetstripgegevens van een echte creditcard te kopiëren, buiten medeweten van de kaarthouder. Bij geheel valse creditcards is bijna altijd de complete magneetstrip van een creditcard gekopieerd ('total skimming') of zijn de gegevens 'gehacked' uit een database, waardoor tijdens de elektronische controle van de meegekopieerde veiligheidskenmerken een akkoord wordt gegeven. De acceptant kan in beginsel op grond van fysieke controle vaststellen of de creditcard vals is.

5.5 'Card-not-present' (CNP)

Deze fraude ontstaat naar aanleiding van bestellingen per post, telefoon dan wel via het internet onder opgave van onder andere een creditcardnummer, waarbij de goederen c.q. diensten niet door de rechtmatige kaarthouder zijn besteld of worden afgenomen. 'Phishing' betreft het ontfutselen van informatie over bijvoorbeeld creditcards en PINcodes via valse e-mails, websites of telefoongesprekken.

6. Liability shift

Liability shift is het verschuiven van de verantwoordelijkheid voor fraudetransacties naar die partij, die een sterkere authenticatiemethode niet ondersteunt of toepast. Op deze wijze vindt er een soort zelfregulering plaats om over te gaan naar sterkere authenticatiemethodes.

6.1 Card present

Binnen de EU gelden regels, vastgesteld door Visa en MasterCard, betreffende de verantwoordelijkheid voor fraudetransacties. In het verleden was hoofdzakelijk de issuer aansprakelijk voor fraudetransacties. Sinds 1 januari 2005 is er echter sprake van de zogeheten liability shift. Indien de issuer zijn uitgegeven creditcard heeft voorzien van een EMVchip is deze beschermd tegen bepaalde vormen van fraude, indien de betaalterminal van de merchant niet geschikt is om EMVchip te ondersteunen. De issuer is dan gerechtigd om een chargeback te maken naar de acquirer, die veelal op zijn beurt deze chargeback zal doorbelasten aan de winkelier. Ook hier geldt, dat de partij die de zwakste authenticatiemethode heeft, verantwoordelijk gesteld wordt voor de fraudetransactie, indien deze voorkomen had kunnen worden door een EMV-chip op de creditcard of een EMV-capable terminal.

Issuers hebben enorm geïnvesteerd door hun creditcards te voorzien van een EMV-chip (en pincode). Acquirers en accepterende bedrijven hebben moeten investeren in een EMV-capable betaalterminal. Tevens is er door alle partijen geïnvesteerd in de infrastructuur van de systemen om deze autorisaties en transacties te kunnen verwerken.

EMV is weliswaar een wereldwijde standaard, maar nog niet overal in de wereld ingevoerd. Alle regio's in de wereld, met uitzondering van de Verenigde Staten van Amerika, hebben al EMVchips op de creditcards of zijn bezig met de migratie. Ook zijn in deze regio's al betaalterminals aanwezig die geschikt zijn om de EMVchip te lezen en de transactie te verwerken. Regio's maken onderling afspraken om te komen tot een zogeheten 'interregional liability shift' Dit houdt in, dat de regels voor liability shift over en weer gerespecteerd en toegepast worden.

6.2 Card Not Present

Transacties via het Internet (e-Commerce) of via mail- en telephone order (MOTO) kenmerken zich door een hoger risico, daar de fysieke creditcard tijdens de transactie niet aanwezig hoeft te zijn. Om deze transacties veiliger te laten verlopen hebben Visa en MasterCard '3-D Secure' ontwikkeld. Visa hanteert dit onder de naam 'Verified by Visa' en MasterCard onder de naam 'MasterCard SecureCode'. Deze transacties hebben een hogere mate van veiligheid, doordat het betalingsproces bij de merchant 'secure' verloopt en er een extra authenticatie door de cardhouder plaats vindt middels een wachtwoord of een 'one time passcode' gegenereerd door een Cardreader (zoals internetbankieren).

Accepterende bedrijven op het internet waren traditioneel verantwoordelijk voor chargebacks ten gevolge van fraude bij e-commerce transacties. Door authenticatie van de partijen is er sprake van het wijzigen van de verantwoordelijkheid (de liability shift).

Liability shift betekent hier dat de verantwoordelijkheid voor chargebacks ten gevolge van fraude, daar waar de kaarthouder ontkent de transactie te hebben verricht, verschuift van het accepterende bedrijf naar de issuer. In de meeste gevallen is de issuer niet meer gerechtigd om een chargeback te maken naar het accepterende bedrijf. Er is een afwijkende regel voor "commercial cards" (corporate, business of purchasing cards).

De meeste grote Nederlandse creditcarduitgevers hebben in 2009 hun creditcards al voorzien van 3D-Secure, waardoor de e-Commerce transacties bij merchants, die ook 3D-Secure hebben, veel veiliger verlopen.

7. Ontwikkelingen

De markt voor creditcards is sterk in beweging. Drie ontwikkelingen springen in het oog. Ten eerste de overgang naar EMV die zorgt voor betere beveiliging van Card Present transacties. Ten tweede de invoering van 3-D Secure die zorgt voor betere beveiliging van Card Not Present transacties. En ten derde de overgang naar de 'Single Euro Payments Area' (SEPA), de overgang van verschillende nationale betaalmarkten naar één Europese betaalmarkt. Als gevolg van SEPA kunnen marktpartijen gemakkelijker grensoverschrijdend opereren. Dit zal ook de markt voor creditcards niet onberoerd laten.

Voor meer informatie over deze ontwikkelingen verwijzen we naar de volgende websites:

www.allesoverbetalen.nl , www.vanstripnaarchip.nl , www.sepanl.nl en www.hetnieuwepinnen.nl

.

Verklarende Woordenlijst

3D Secure

Authenticatieproces voor internettransacties waar gebruik wordt gemaakt van MasterCard Secure Code of Verified by Visa

Acquirer

Bank of financiële instelling die een contract heeft met een merchant om creditcards te accepteren.

Affinity cards

Creditcards uitgegeven in samenwerking met een charitatieve instelling.

Associates

Leden van een organisatie die licenties uit geeft.

Authorisation

Goedkeuring van de issuer, dat de creditcard voor het betrokken bedrag bij de merchant gebruikt mag worden

Authenticatie

Dit is het controleren van de aanbieder van de card middels de pincode of de handtekening.

Autorisatiecode

Een referentiecode, van 5 of 6 cijfers/letters, waarmee de Issuer een transactie goedkeurt.

Autorisatie reversal

Het annuleren van een transactie waarvoor de merchant een autorisatiecode heeft aangevraagd.

Bank Card

Een creditcard van Visa of MasterCard uitgegeven door een bank of financiële instelling.

Bank Identification Number (BIN)

Een uniek nummer uitgegeven door Visa of MasterCard aan haar leden voor identificatie van de bank. De eerste 6 cijfers van het kaartnummer vormen het BIN-nummer.

Cardholder

De persoon aan wie de creditcard is uitgegeven en wiens naam op de creditcard staat vermeld als de geautoriseerde gebruiker (ook wel kaarthouder).

Card Not Present (CNP)

Dit zijn situaties waarin een transactie wordt verricht waarbij de creditcard niet fysiek aanwezig hoeft te zijn en waarbij de merchant de fysieke creditcard dus niet kan controleren. Het gaat hier vooral om transacties via internet, via de telefoon of via de post.

Chargeback

Een transactie die de issuer heeft geretourneerd aan de acquirer omdat de kaarthouder de transactie betwist of omdat de transactie niet correct is.

Charge Card

Type creditcards vooral uitgeven door American Express en Diners Club, waarbij de uitstaande bedragen in een keer betaald moet worden.

Clearing and settlement

Verwerking en verrekening van de transacties via de netwerken van de brands.

Co-branding card

Creditcard die uitgeven wordt in samenwerking met een bedrijf dat geen licentie heeft om zelfstandig creditcards uit te geven.

Counterfeit Card

Een betaalkaart die qua design, embossing en encoding voor doet een echte creditcard te zijn, maar die niet geldig is omdat de productie van deze kaart niet door de echte issuer is geautoriseerd.

Creditcard

Een 'betaalkaart' van het 'pay later' type, waarbij de rekening van de kaarthouder aan het einde van een periode voor de totale waarde van de aankopen in die periode wordt belast, tenzij er een kredietlijn gaat lopen.

Credit Voucher

Bewijs van registratie van een credit transactie (b.v. voor goederen retour) die een merchant aan de acquirer verstrekt om de account van de creditcardhouder te crediteren.

CVC of CVV

CVC staat voor Creditcard Verification Code (MasterCard) en CVV staat voor Card Verification Value (Visa). De CVC1 en CVV1 zijn codes die zijn versleuteld in de magneetstrip van de desbetreffende creditcard. Deze zijn niet zichtbaar voor de kaarthouder. De code is bedoeld om fraude met (valse) creditcards te beperken. De CVC2 en CVV2 codes zijn geprint op de handtekeningstrip van de desbetreffende creditcard. Deze zijn wel zichtbaar voor de kaarthouder. De code is ontwikkeld om het risico van fraude bij betalingen met de creditcard per telefoon- of postorder te verminderen. Bij bestelling en/of reserveringen per telefoon of post, maar ook bij e-commerce transacties, kan om deze veiligheidscode gevraagd worden. De i-CVV of Chip CVC is een code, die versleuteld is in de EMVchip.

Database hacking

Het inbreken in de database van een merchant, processor of acquirer. Op deze manier kunnen bijvoorbeeld klantgegevens, waaronder in sommige gevallen ook complete magneetstripgegevens, worden ontvreemd.

Debitcard

Een card van het 'pay now' type, waarbij de rekening van de kaarthouder direct voor het transactiebedrag wordt belast. In Nederlands spraakgebruik meestal pinpas genoemd.

E-commerce

Het online verkopen van goederen en diensten

Embossing

Het (im)printen van de gegevens op de creditcard (naam, kaartnummer, vervaldatum) door middel van reliëf letters.

EMV

Een afkorting die staat voor Europay MasterCard Visa. Deze drie organisaties hebben een standaard afgesproken voor het verwerken van transacties met behulp van een actieve wisselwerking tussen terminal en een chipcard.

Encryptie

Het versleutelen van berichten tijdens transport, zodat alleen de ontvanger ze weer kan ontcijferen.

Expiry Date

De laatste dag van de maand en jaar, die op de creditcard staat vermeld als "Valid thru"(MM/YY). Daarna is de creditcard niet meer geldig.

Floor Limit

Transactiebedrag bepaald door de acquirer waarboven de merchant autorisatie moet vragen bij de acquirer om de transactie plaats te laten vinden

Fraudulent Application

Een aanvraagformulier voor een creditcard bij een issuer, inhoudende valse informatie op grond waarvan een creditcard verstrekt zou kunnen worden aan een onrechtmatige kaarthouder

Interchange fee

Provisie in de onderlinge verrekening van transacties tussen issuer en acquirer (meestal een percentage van het transactiebedrag)

Issuer

Bank of financiële instelling die creditcards uitgeeft aan kaarthouders

Liability Shift

De verschuiving van verantwoordelijkheid van issuer naar acquirer voor fraude met een creditcard. Heeft onder andere te maken met de migratie naar EMV en Card Not Present transacties.

Magneetstrip

Magneetstrip aan de achterzijde van een kaart, inhoudende elektronisch geëncodeerde gegevens van de creditcard en kaarthouder, bestemd om gelezen te worden door een elektronische terminal tijdens een transactie

MasterCard Secure Code

Code ter verhoging van de veiligheid van een Card Not Present transactie

Member

Een financiële organisatie die lid (associate) is van een creditcardmaatschappij.

Merchant

Een bedrijf, dat een contract heeft met een acquirer, op basis waarvan het creditcards mag accepteren.

Merchant Agreement

Een contract tussen de merchant en de acquirer waarin de respectievelijke rechten, verplichtingen en andere vereisten zijn opgenomen om te mogen participeren als merchant.

Mailorder/telephone order

Het per post of telefoon bestellen van zaken of diensten, onder vermelding van onder andere het kaartnummer, ook wel 'MOTO-transacties' genoemd. De creditcard is niet fysiek aanwezig bij de merchant

Off line transactie

Een transactie voor veelal kleine bedragen, waarbij geen autorisatie wordt verkregen of een transactie waarbij gebruikt wordt gemaakt van een imprinter en verkoopwissel

On line transactie

Een betaling via een betaalterminal of internet, waarbij langs elektronische weg gedurende de transactie een autorisatie wordt verkregen

Payment Service Provider (PSP)

Bedrijf dat zich toelegt op de verwerking van e-commerce transacties

Personal identification number (kortweg pin)

Een numerieke code van meestal 4 cijfers, die gebruikt wordt als identificatie bij een daarvoor geschikte terminal of bijvoorbeeld een cardreader bij internetbankieren.

Phishing

Techniek waarbij de kaarthouder een zeer authentiek lijkende e-mail ontvangt van fraudeurs, waarin op verschillende manieren gevraagd wordt dat de kaarthouder gegevens moet invoeren om te voorkomen dat de creditcard geblokkeerd wordt, of dat er transacties met de creditcard gedaan worden waar de kaarthouder niets vanaf weet. De verkregen gegevens kunnen gebruikt worden om fraude te plegen

Pinpas

Een betaalpas met pincode voor het opnemen van geld uit een geldautomaat of betalen bij een betaalautomaat, waarbij de pashouder direct voor het transactiebedrag wordt belast. In jargon wel debitcard genoemd. .

Point of Sale (POS)

Het verkooppunt, de fysieke plaats waar een transactie plaats vindt

Processor

Bedrijf dat namens een acquirer of merchant transacties verwerkt

Recurring Payments

Een serie van betalingen waarbij verkoopwissels op een regelmatige basis door de merchant worden verwerkt, tot het moment dat de kaarthouder dit opzegt (b.v. bij abonnementen)

Reversal

Terugdraaien van een transactie binnen 30 dagen na verwerking.

Schemes

Dit zijn de organisaties achter de merken creditcards, die de licenties verstrekken

Settlement

Betaling van transacties tussen banken of financiële instellingen onderling via de systemen van de creditcardmaatschappijen.

Skimming

Het kopiëren van een complete magneetstrip, met het doel deze op een andere creditcard te zetten om fraude mee te plegen.

Split Sale

Het gebruik van twee of meer verkoopwissels voor een enkele transactie met een kaart, met het doel om autorisatieprocedures in verband met de floorlimit te voorkomen

SSL

Afkorting van Secure Socket Layer. Dit is een techniek waarbij data via internet over beveiligde lijnen gestuurd wordt. Sterke encryptie beveiligt de boodschap, en zorgt ervoor dat onbevoegden deze informatie niet kunnen bemachtigen.

Terminal manipulatie

Het manipuleren van een betaalterminal in bij voorbeeld een winkel of kaartjesautomaat, waarbij de gegevens van de magneetstrip onderschept wordt en veelal via een minicamera of overlay ook de pincode wordt bemachtigd

Third Party Processor (Third Party Servicer)

Een organisatie die een contract heeft met een acquirer om namens deze transacties te mogen verwerken.

Verificatie

Bij een elektronische transactie is het verifiëren van veiligheidskenmerken in de magneetstrip of in de EMVchip ook onderdeel van de autorisatie.

Verified by Visa

Code ter verhoging van de veiligheid van een Card-not-present transactie